

Sygn. akt I C 251/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2016r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Włodarek

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Paszczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 grudnia 2016r.

sprawy

z powództwa **K. G. (PESEL (...))**

przeciwko pozwanemu **(...) S.A. z/s w W. (KRS (...))**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. z/s w W. na rzecz powoda K. G. kwotę 20.000,00zł (dwadzieścia tysięcy złotych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości nie przekraczającej w stosunku rocznym odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od dnia 29 stycznia 2016r. do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałej części,
3. zasądza od pozwanego (...) S.A. z/s w W. na rzecz powoda K. G. kwotę 2.604,93zł (dwa tysiące sześćset cztery złote 93/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 251/16

UZASADNIENIE

W dniu 29 stycznia 2016r. powód K. G. skierował do tut. Sądu żądanie zasądzenia od pozwanego (...) S.A. z/s w W. kwoty 30.000,00zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w wyniku tragicznej śmierci jego brata M. G. oraz żądania zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż jest bratem tragicznie zmarłego M. G. i przysługuje mu od pozwanego roszczenie na podstawie art. 448 kc w zw. z art. 24 kc. Ponadto powód wskazał, iż w wyniku śmierci brata i okoliczności tego zdarzenia doznał cierpień moralnych spowodowanych przedwczesną utratą członka rodziny, poczucia osamotnienia i pustki, wstrząsu, a także że nie mógł znaleźć się w nowej rzeczywistości i nie posiada zdolności jej akceptowania. Powód podał także, że zdarzenie to i jego skutki były źródłem choroby nadciśnienia.

Pozwany (...) S.A. z/s w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany zakwestionował podstawę prawną żądania i okoliczność, że powodowi przysługuje dochodzone roszczenie, a ponadto wysokość dochodzonej należności podnosząc, iż uwzględniając warunki niniejszej sprawy jest ono wygórowane.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

M. G. zmarł w dniu 1 sierpnia 2008r. w wyniku zaistnienia zdarzenia drogowego, gdzie doznał uszkodzeń ciała i naruszenia czynności narządów ciała skutkujących jego śmiercią.

Do wypadku drogowego doszło w miejscowości C., gdzie kierujący pojazdem m-ki P. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc droga K-15 w kierunku T. zjechał na pas ruchu dla pojazdów jadących z naprzeciwka, gdzie zderzył się z samochodem F. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez M. G., który w następstwie odniesionych obrażeń poniósł śmierć na miejscu.

Sprawca wypadku został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 12 lutego 2009r. w sprawie o sygn. akt VIII K 577/08 za czyn z art. 177 § 2 kk.

(z akt postępowania szkodowego (...) operat szkody osobowej, wyrok, odpis skrócony aktu zgonu, zeznania świadka I. G. k. 47v 00:10:13-00:29:25, z akt SR w Kaliszu I C 149/16 k. 55-55v 00:22:43-00:38:59, zeznania świadka E. G. k. 47v-48 00:29:25-00:44:23, z akt SR w Kaliszu I C 149/16 55v-56 00:39:17-00:53:51, przesłuchanie powoda K. G. k. 56-56v,00:00:22-00:17:44, z akt SR w Kaliszu I C 14/16 k. 54v 00:13:10-00:21:20)

Tragicznie zmarły M. G. była jednym z pięciorga rodzeństwa powoda K. G.. Powód z bratem M. G. wspólnie się wychowywał i zamieszkiwał w domu rodzinnym. Powód i jego brat posiadali wspólną płaszczyznę aktywności zawodowej w postaci przedsiębiorstw transportowych.

Powód K. G. i jego brat M. G. przed datą wypadku M. G. mieszkali w domu rodzinnym. W krótkim okresie przed zdarzeniem M. G. wraz z rodziną, tj. żoną i dwojgiem dzieci wyprowadził się do ich domu położonego w sąsiedztwie domu rodzinnego powoda. Powód K. G. jest kawalerem, natomiast jego brat M. G. prowadził gospodarstwo domowe z żoną i dwojgiem dzieci.

Rodzeństwo utrzymywało ze sobą bardzo dobre stosunki osobiste i rodzinne, które przejawiały się wspólnym uczestnictwem w uroczystościach rodzinnych, obchodzeniem świąt i innych wydarzeń oraz spędzaniem wolnego czasu. Powód jest ojcem chrzestnym córki M. G.. Powód z bratem współpracowali zawodowo w przedsiębiorstwach transportowych i widywali się bardzo często przy wykonywaniu obowiązków związanych z działalnością gospodarczą oraz codziennie w domu rodzinnym. Powoda i M. G. wiązała szczególna więź rodzinna w tym znaczeniu, że byli żłyci, powierzali sobie nawzajem swoje porażki, niepowodzenia i sukcesy.

Śmierć brata była dla powoda wstrząsem. Powód źle się czuł zarówno fizycznie jak i psychicznie, był roztrzęsiony, zdenerwowany, nie wiedział jak ma postępować w takiej sytuacji, odczuwał lęk i osamotnienie, odczuwał ból, niepokój, smutek i pustkę po stracie brata, nie pogodził się z jego śmiercią, zamknął się wewnątrz, wycofał się z życia towarzyskiego, nie potrafił przeżywać radości, miał problemy adaptacyjne. Dolegliwości te w dość istotnym natężeniu trwały kilkanaście miesięcy utrudniały wówczas codzienne funkcjonowanie powoda, ale go z niego nie wyłączały. Powód nadal wspominając brata i opisując jego sylwetkę oraz sposób zachowania, charakteryzując jego osobę odczuwa smutek, wzrusza się i powraca do silnych negatywnych emocji. Powód wypowiada się o swoim bracie tylko pozytywnie uzewnętrzniając swój stosunek do niego i artykułując jego brak. W domu powoda znajdują się pamiątki po bracie. Powód dba o miejsce pochówku brata i regularnie je odwiedza.

W trudnych momentach związanych z przeżywaniem tragedii rodzinnej powód znajdował wsparcie wśród najbliższych członków rodziny i znajomych. Powód nie korzystał w związku ze śmiercią brata z porad specjalistów psychologa czy psychiatry.

W chwili obecnej powód prowadzi samodzielnie gospodarstwo domowe.

(zeznania świadka I. G. k. 47v 00:10:13-00:29:25, z akt SR w Kaliszu I C 149/16 k. 55-55v 00:22:43-00:38:59, zeznania świadka E. G. k. 47v-48 00:29:25-00:44:23, z akt SR w Kaliszu I C 149/16 55v-56 00:39:17-00:53:51, przesłuchanie powoda K. G. k. 56-56v,00:00:22-00:17:44, z akt SR w Kaliszu I C 14/16 k. 54v 00:13:10-00:21:20)

Więź łącząca powoda z bratem M. G. opierała się na wieloletnim przebywaniu pod jednym dachem, najczęściej w sytuacji zadaniowej, stwarzającej liczne okazje do współpracy, w której sprawdza się (lub nie) gotowość zachowań altruistycznych. Nawet w przypadku występującej niekiedy różnicy zdań odnośnie określonej sprawy, zawsze starali się na drodze dialogu doprowadzić do wspólnego stanowiska. Taka ich wzajemna postawa dawała poczucie wspólnoty, szczerego braterstwa. Te braterskie relacje miały dla powoda duże znaczenie, przynosząc poczucie bezpieczeństwa i stabilności życiowej.

Powód po śmierci brata przejawiał cechy zespołu depresyjnego (m.in. dążenie do separacji społecznej), natomiast obecnie takie objawy nie występują.

Pomimo poczucia pewnego stopnia osamotnienia w walce o zdrowie i godne przetrwanie powód nie zdradza aktualnie cech charakterystycznych dla osoby przeżywającej kryzys życiowy. Brak cech depresyjnych czy neurotycznych może maskować istnienie poczucia pozbawienia pełnego dobrostanu psychicznego, w czym ogromną rolę odgrywa aktywna pamięć odejścia znaczącej osoby jaką był brat powoda M..

Jeżeli w pierwszym okresie żałoby powód wyłączył się z życia społecznego, obecnie pozostaje ona w prawidłowych relacjach ze swoim środowiskiem społecznym, co jednak nie usuwa z pola jego świadomości piętna żalu po nieżyjącym bracie, choć nie czyni go psychicznie zaburzonym.

Aktualnie powód jest pogodzony ze śmiercią brata, aczkolwiek zgoda ta ma charakter wymuszony. Nie buntuje się, ponieważ zdaje się rozumieć sens ludzkiego losu, w czym pomaga mu obserwacja istot żywych jako bytów przygodnych, podlegających prawu śmierci oraz religijne spojrzenie na egzystencję człowieka.

(z akt SR w Kaliszu I C 149/16 opinia psychologiczna k. 64-65)

Powód dokonał zgłoszenia u pozwanego zaistnienia szkody w celu przeprowadzenia postępowania szkodowego w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej Ubezpieczyciela sprawcy szkody z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z ruchem tych pojazdów. Postępowanie szkodowe zostało zarejestrowane pod sygn. akt (...).

W związku ze zgłoszeniem pozwany przeprowadził postępowanie szkodowe w ramach którego dokonał oceny podstaw odpowiedzialności i odmówił powodowi uznania dochodzonego roszczenia zarówno, co do podstawy oraz zasady i wysokości.

(z akt postępowania szkodowego (...): zgłoszenie szkody, decyzja)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 kc w związku z art. 24 § 1 kc zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008r. Prawo do życia w rodzinie i utrzymania tego rodzaju więzi, której zerwanie powoduje ból, cierpienie, rodzi poczucie krzywdy stanowi bowiem dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie na podstawie art. 23 i art. 24 kc. Roszczenie o zadośćuczynienie oparte na art. 448 kc ma na celu złagodzenie poczucia krzywdy wywołanej zerwaniem szczególnej więzi międzyludzkiej jaką jest więź rodzinna. Wprowadzenie art. 446 § 4 kc doprowadziło jedynie do zmiany w sposobie realizacji roszczenia przez skonkretyzowanie osób uprawnionych do jego dochodzenia oraz przesłanek jego stosowania – por. uchwała SN z dnia 13 lipca 2011r. w sprawie o sygn. akt III CZP 32/11, opubl. OSNC 2012/1/10, uchwała SN z dnia 22 października 2010r. w sprawie o sygn. akt III CZP 76/10,

opubl. OSNC-ZD 2011/2/42, uchwała SN z dnia 7 listopada 2012r. w sprawie o sygn. akt III CZP 67/12, opubl. OSNC 2013/4/45.

Rozważania przeprowadzone na kanwie przepisu art. 446 § 4 kc zachowują także aktualność w odniesieniu do mających zastosowanie w niniejszej sprawie przesłanek zadośćuczynienia pieniężnego, jakie może zostać przyznane najbliższym członkom rodziny zmarłego za doznaną krzywdę w oparciu o regulację art. 448 kc w zw. z art. 24 § 1 kc – por. wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 8 maja 2015r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1668/14, opubl. LEX nr 1746844.

Pod pojęciem rodzina należy rozumieć „najmniejszą grupę społeczną, powiązaną poczuciem bliskości i wspólności, osobistej i gospodarczej, wynikającej nie tylko z pokrewieństwa”. Decydujące znaczenie ma przy tym faktyczny układ stosunków między konkretnymi osobami, a nie formalna kolejność pokrewieństwa wynikająca w szczególności z przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Przyjmuje się bowiem, że do grona tego zalicza się także osoby, których sytuacja życiowa kształtowała się w pewnej zależności od zmarłego oraz istniał faktyczny stosunek bliskości ze zmarłym. Stopień pokrewieństwa ma natomiast znaczenie wtórne, choć samo pokrewieństwo musi wystąpić – por. wyrok s.apel. w Lublinie w sprawie o sygn. akt I ACa 254/13, opubl. LEX nr 1378756.

Roszczenie o zadośćuczynienie przewidziane w art. 448 kcw zw. z art. 24 kc jest roszczeniem o charakterze ściśle niemajątkowym, odzwierciedleniem w formie pieniężnej rozmiaru krzywdy i jej kompensację. Krzywdą dla osób bliskich zmarłego jest natomiast naruszenie dobra osobistego poprzez zerwanie więzi emocjonalnej szczególnie bliskiej w relacjach rodzinnych.

Krzywdę doznaną w wyniku śmierci osoby bliskiej bardzo trudno ocenić i wyrazić w formie pieniężnej, przy czym ocena ta powinna opierać się na kryteriach obiektywnych, a nie na wyłącznie subiektywnych odczuciach pokrzywdzonego. Celem bowiem zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej jest złagodzenie cierpienia psychicznego wywołanego tą śmiercią i pomoc w dostosowaniu się do zmienionej sytuacji życiowej. Istotne jest przy tym, że nie dotyczy to śmierci jako takiej, lecz wynika z okoliczności, w jakich do niej doszło, a mianowicie tego, że z reguły jest ona nagła i niespodziewana oraz wynika z czynu niedozwolonego, czyli zdarzenia bezprawnego i nagannego. Właśnie okoliczności śmierci poszkodowanego wpływają na spotęgowanie rozmiaru krzywdy, wynikającej z poczucia żalu, osamotnienia pustki i żałoby po utracie osoby najbliższej.

Zadośćuczynienie ma zatem wyrównywać cierpienia spowodowane przedwczesną utratą członka rodziny, skutkującą naruszeniem chronionej prawem więzi rodzinnej i prawa do życia w rodzinie, jako dobra osobistego - por. wyrok s.apel. w Katowicach z dnia 9 lipca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 307/14, opubl. LEX nr 1496415, wyrok s.apel. we Wrocławiu z dnia 18 czerwca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 479/14, opubl. LEX nr 1506323, wyrok SN z dnia 28 maja 2014r. w sprawie o sygn. akt I CSK 332/13, opubl. LEX nr 1532766, wyrok s.apel. w Krakowie z dnia 23 maja 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 393/14, opubl. LEX nr 1623879.

Przy rozważaniach w zakresie wysokości należnego zadośćuczynienia nie można tracić także z pola widzenia, w jakim wieku znajdują się osoby poszkodowane i uprawnione oraz w jakich relacjach pozostawały między sobą. Inna jest bowiem sytuacja po stracie rodzica osoby małoletniej, która żyje we wspólnym gospodarstwie domowym z tym rodzicem, a inna sytuacja po stracie osoby dorosłej, która nie funkcjonuje w ramach danej rodziny.

Wysokość zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych wskutek śmierci osoby bliskiej winna być uzależniona przede wszystkim od indywidualnej oceny sytuacji, jaka panowała w rodzinie przed śmiercią tej osoby i jakiej można by się spodziewać, gdyby do śmierci nie doszło. Za istotne należy również uznać takie okoliczności jak to, czy osoby uprawnione pozostawały w najbliższym kręgu rodzinnym, czyli pozostawały we wspólnym gospodarstwie domowym i w konsekwencji w bezpośrednim uzależnieniu w sprawach życia codziennego, czy uprawnionym jest dziecko, które bezpowrotnie utraciło prawo do wychowania się w pełnej rodzinie, czy doszło do całkowitego osamotnienia osoby uprawnionej, a także jej wieku, stanu zdrowia, możliwości życiowych i potrzeb osoby uprawnionej. Nie ulega też wątpliwości, że duże znaczenie ma bliskość relacji emocjonalnych, jak również ocena wpływu śmierci osoby bliskiej na stan psychiczny uprawnionego.

Utrata osoby najbliższej zawsze wywołuje ból i jego odczuwanie nie wymaga też dowodu. Istnieją jednak relacje rodzinne i wzajemne związanie tego rodzaju, że utrata określonej osoby będzie wywoływała znacznie większy ból, cierpienie, poczucie pustki, niż utrata innej osoby tak samo spokrewnionej. Taki stan rzeczy z pewnością będzie skutkował dalej idącym naruszeniem dobra osobistego w postaci prawa do zachowania więzi rodzinnej. Ponadto wysokość zadośćuczynienia powinna uwzględniać okoliczność, że śmierć człowieka jest zdarzeniem pewnym, a zatem zadośćuczynienie powinno rekompensować często jedynie wcześniejszą utratę członka rodziny. Z tego względu najwyższe świadczenia z tego tytułu powinny być przyznawane na rzecz osób, które na skutek śmierci najbliższego członka rodziny stały się samotne.

Przyznanie odpowiedniego zadośćuczynienia oznacza przyznanie takiej kwoty, która rozsądnie oceniana da się określić jako godziwa w realiach danej sprawy. Skutkiem tej oceny winno zaś być zasądzenie zadośćuczynienia, które wystarcza do złagodzenia doznanych cierpień, a zarazem nie premiuje osób o słabszej konstrukcji psychicznej, reagujących intensywniej na sytuacje traumatyczne lub też nie prowadzi do pokrzywdzenia osób o osobowości zamkniętej, kumulującej w sobie wewnętrzne emocje.

Konkludując należy stwierdzić, iż na rozmiar krzywdy wywołanej śmiercią bliskiej osoby mają przede wszystkim wpływ: dramatyzm doznań osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem tego odejścia, roli w rodzinie pełnionej przez osobę zmarłą, utrata pomocy, wsparcia i opieki ze strony zmarłego lub możliwości uzyskania w przyszłości stabilnych warunków życiowych, a także niekorzystne zmiany w psychice, które mają wpływ na stan zdrowia, osłabienie aktywności życiowej lub zawodowej, stopień krzywdy, który łączy się z brakiem pomocy i opieki osoby najbliższej, stopień w jakim pokrzywdzony będzie umiał się znaleźć w nowej rzeczywistości i zdolności jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy, wiek pokrzywdzonego oraz rola jaką w rodzinie pełniła osoba zmarłego, wiek zarówno zmarłego, jak i pokrzywdzonego – por. wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 18 lipca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 120/14, opubl. LEX nr 1504393, wyrok s.apel. w Gdańsku z dnia 27 czerwca 2014r. w sprawie o sygn. akt V ACa 339/14, opubl. LEX nr 1515185, wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 28 marca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1284/13, opubl. LEX nr 1451724, wyrok s.apel. w Poznaniu z dnia 9 października 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 684/14, opubl. LEX nr 1544923, wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 14 maja 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1498/13, opubl. LEX nr 1466845, wyrok SN z dnia 7 marca 2014r. w sprawie o sygn. akt IV CSK 374/13, opubl. LEX nr 1438653, wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 20 lutego 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1136/13, opubl. LEX nr 1439204, wyrok s.apel. w Gdańsku z dnia 20 lutego 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 755/13, opubl. LEX nr 1451606, wyrok s.apel. w Warszawie z dnia 16 stycznia 2014r. w sprawie o sygn. akt VI ACa 862/13, opubl. LEX nr 1454677.

Biorąc pod uwagę przytoczone powyżej okoliczności należy kategorycznie stwierdzić, iż powód jest podmiotem należącym do kręgu osób uprawnionych do zadośćuczynienia z art. 448 kc w zw. z art. 24 § 1 kc.

Sąd ustalając rozmiar krzywdy i wysokość zadośćuczynienia uwzględnił więź emocjonalną łączącą powoda ze zmarłym bratem, która ukształtowała się w poprawnie zbudowanej relacji rodzinnej, i która przejawiała się wspólną aktywnością rodzinną, osobistą i zawodową. Ponadto Sąd wziął pod uwagę okoliczności, w jakich doszło do śmierci M. G., która była następstwem tragicznego wypadku drogowego, upływu czasu od tego zdarzenia oraz poczucia żalu, osamotnienia pustki i żałoby po utracie przez powoda osoby najbliższej. Sąd miał też na uwadze wiek powoda i M. G., a ponadto okoliczność, że osoby te prowadziły przez większą część życia wspólne gospodarstwa domowe, a także że w wyniku zdarzenia nie doszło do całkowitego osamotnienia powoda i że posiada on jeszcze inne rodzeństwo, przy czym powód posiadał możliwość uzyskania bieżącej pomocy i wsparcia w sferze psychicznej i emocjonalnej u pozostałych członków rodziny i znajomych.

Sąd ocenił również stan psychiczny i psychologiczny powoda i brak konieczności leczenia doznanej traumy, a dodatkowo czasowy brak umiejętności i trudności w akceptacji przez powoda istniejącego stanu i przystosowania się do zmienionych warunków płaszczyźnie osobistej, rodzinnej i zawodowej.

W warunkach przedmiotowej sprawy zaistniały ponadto okoliczności, o których mowa w treści art. 11 kpc, który to przepis statuuje zasadę wiązania ustaleniami wyroku karnego ze skutkami erga omnes.

Określona w art. 11 kpc moc wiążąca wyroku karnego oznacza, że w sprawie cywilnej niedopuszczalne jest dokonywanie jakichkolwiek własnych ustaleń co do tych okoliczności, którymi, zgodnie z omawianym przepisem, sąd jest związany w postępowaniu cywilnym. Okoliczności te nie mogą być przedmiotem postępowania dowodowego ani oceny sądu, a więc nie ma do nich zastosowania zasada swobodnej oceny dowodów (art. 233 kpc), a sąd w sprawie cywilnej dokonuje tylko subsumcji pod odpowiedni przepis prawa materialnego cywilnego wiążących ustaleń wynikających z wyroku karnego oraz ewentualnych własnych ustaleń dotyczących pozostałych okoliczności istotnych w rozpoznawanej sprawie. Istota wiązania sądu cywilnego skazującym wyrokiem karnym wyraża się w tym, że w skład podstawy faktycznej rozstrzygnięcia sądu cywilnego wchodzi czyn opisany w sentencji karnego wyroku skazującego, a sąd ten pozbawiony jest możliwości dokonywania ustaleń w tym zakresie, w tym w szczególności ustaleń odmiennych niż przeniesione na podstawie tego wyroku z procesu karnego.

W ocenie Sądu oceniając obiektywnie wysokość zadośćuczynienia ukształtowana w wysokości 20.000,00zł nie jest rażąco niska i nadmiernie wygórowana.

Jednocześnie pozwany zaniechał wskazania dowodów, których przeprowadzenie mogłoby wyłączyć jego odpowiedzialność co do zasady, a także zmienić i zmniejszyć obraz doznanych przez powoda cierpień fizycznych i psychicznych.

Obowiązkiem pozwanego w sytuacji, gdy kwestionował podstawę żądania powoda i wysokość dochodzonej rekompensaty pieniężnej było przedstawienie udokumentowanych kontrargumentów albowiem obowiązkiem pozwanego było w ramach postępowania przed Sądem przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 kpc) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 kpc i art. 6kc). Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc., art. 6 kc). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem (por. wyrok s.apel w B. z dnia 28sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

Dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne.

Opóźnienie świadczenia odszkodowawczego następuje, jeżeli dłużnik nie spełni świadczenia niezwłocznie po wezwaniu go przez wierzyciela i od tej chwili należą się wierzycielowi odsetki. W razie wyrządzenia szkody czynem niedozwolonym odsetki należą się poszkodowanemu już od chwili zgłoszenia roszczenia o zapłatę odszkodowania, w tej bowiem chwili staje się, zgodnie z art. 455 kc, wymagalny obowiązek spełnienia świadczenia odszkodowawczego. – por. wyrok s.apel. w Warszawie z dnia 18 stycznia 2013r. w sprawie o sygn. akt VI ACa 1150/12, opubl. LEX nr 1314923, wyrok SN z dnia 8 lutego 2012r. w sprawie o sygn. akt V CSK 57/11, opubl. LEX nr 1147804.

Wymagalne roszczenie o zadośćuczynienie powoduje stan opóźnienia po jego sprecyzowaniu co do wysokości i wezwaniu dłużnika do zapłaty konkretnej kwoty z tego tytułu – por. wyrok s.apel. w Rzeszowie z dnia 15 maja 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 77/14, opubl. LEX nr 1506727.

O roszczeniu ubocznym orzeczono w oparciu o treść art. 481 § 1 i 2 kc oraz o znowelizowaną na podstawie art. 2 pkt 1 lit. a i art. 2 pkt 2 lit. a i b ustawy z dnia 9 października 2015r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.1830) treść art. 481 § 1 i 2 - 2⁴ kc i art. 359 § 1 i 2 - 2³ kc.

Odsetki na podstawie art. 481 kc należą się jeżeli zobowiązany nie płaci należnego zadośćuczynienia w terminie wynikającym z przepisu szczególnego lub art. 455 kc. Nie sprzeciwia się temu okoliczność, że zasądzenie zadośćuczynienia jest fakultatywne, a jego wysokość zależy od oceny sądu oraz, że do zadośćuczynienia stosuje się art. 363 § 2 kc albowiem orzeczenie sądu przyznające zadośćuczynienie ma charakter rozstrzygnięcia deklaratoryjnego, nie zaś konstytutywnego. W świetle art. 455 kc roszczenie o zadośćuczynienie, jako roszczenie pieniężne - w przypadku braku oznaczenia terminu spełnienia świadczenia - staje się wymagalne z chwilą wezwania do zapłaty. Stąd też odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia należnego uprawnionemu należą się już od tej chwili, czemu nie stoi na przeszkodzie to, że wysokość świadczenia jest ostatecznie kształtowana przez sąd. – por. wyrok s.apel. w Rzeszowie z dnia 29 sierpnia 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 203/13, opubl. LEX nr 1396899, wyrok s.apel. w Lublinie z dnia 27 marca 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 807/12, opubl. LEX nr 1306007, wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 9 stycznia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 459/13, opubl. LEX nr 1416095.

Sąd miał przy tym również na względzie treść art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2016.2060 – j.t.), gdyż powołany przepis nakłada na ubezpieczyciela obowiązek spełnienia świadczenia najdalej 30. dnia od daty otrzymania zawiadomienia o szkodzie. Ustanawiając krótki termin spełnienia świadczenia ustawodawca wskazał na konieczność szybkiej i efektywnej likwidacji szkody ubezpieczeniowej. Po otrzymaniu zawiadomienia o wypadku Fundusz - jako profesjonalista korzystający z wyspecjalizowanej kadry i w razie potrzeby z pomocy rzeczoznawców (art. 355 § 2 kc) - obowiązany jest do ustalenia przesłanek swojej odpowiedzialności, czyli samodzielnego i aktywnego wyjaśnienia okoliczności wypadku oraz wysokości powstałej szkody – por. wyrok s.apel. we Wrocławiu z dnia 14 czerwca 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 539/13, opubl. LEX nr 1369453, wyrok SN z dnia 16 grudnia 2011r. w sprawie o sygn. akt V CSK 38/11, opubl. LEX nr 1129170, por. wyrok s.apel. w Poznaniu z dnia 27 czerwca 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 494/13 LEX nr 1353802.

O kosztach procesu w związku z częściowym uwzględnieniem powództwa orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w z art. 98 § 1 - 3 kpc i art. 100 kpc oraz § 2 pkt w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800 ze zm.) oraz w oparciu o treść art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2016.623 – j.t. ze zm.) i art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2016.1827 – j.t. ze zm.) stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia należności wynikających z przeprowadzonego postępowania jurysdykcyjnego i kryterium słusznościowego rozłożenia obowiązku ponoszenia tych kosztów, przy uwzględnieniu powinności ponoszenia odpowiedzialności wskutek ostatecznego wyniku procesu.

Sąd miał przy tym na względzie zakres stosunku wygranej do przegranej, sumy kosztów stron, udziału każdej z nich w tej sumie, rozmiaru kosztów przypadających na stronę.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.